

compatible in English law system and dispute resolutions.

References

1. Lars Gorton Volume Contracts of Affreightment – Some Features and Principles [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.scandinavianlaw.se/pdf/46-3.pdf>
2. Кодекс торговельного мореплавства // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – №№ 47, 48, 49, 50, 51, 52. – Ст. 349.
3. BIMCO Uniform Time-Charter (as revised 2001) Code Name: «BALTIME 1939» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.caleamaritime.com/files/BALTIME.pdf>

УДК 341.824:338.47 (043.2)

Хом'яченко С. І., к.ю.н., доцент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Огієвський В. В., студент,
Навчально-науковий Інститут екологічної безпеки,
Національний авіаційний університет, м. Київ

МОРАТОРІЙ НА КУПІВЛЮ-ПРОДАЖ ЗЕМЕЛЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Земля в Україні є основним національним багатством, просторовим базисом для життя, розміщення продуктивних сил, засобом виробництва і предметом праці, економічним ресурсом тощо. Але з розвитком земельних відносин земля стає об'єктом купівлі-продажу.

Як відомо, наразі на території України встановлено мораторій на продаж земель сільськогосподарського призначення, який певною мірою суперечить сучасній земельній реформі, а також конституційним правам громадянина України. Конституційне право власності на землю – це закріплена в Конституції України та деталізована в інших нормативно-правових актах можливість фізичних та юридичних осіб володіти, користуватися і розпоряджатися землею, що гарантується та захищається державою. Але в повній мірі це право може здійснюватися за умови, коли суб'єкти права власності можуть не тільки володіти і користуватися, але й розпоряджатися власними земельними ділянками, це визначає землю як простір для економічної діяльності. Земельна реформа мала на меті кардинальну перебудову земельних відносин, проведення роздержавлення земель, сприяння розвитку нових організаційно-функціональних форм на селі, заснованих на приватній власності. Але недостатність законодавчої, нормативно-правової та економічної бази для врегулювання відносин у сфері землекористування, а також не врегулювання ринкового обігу земель сільськогосподарського призначення спеціальним законом, що

свідчить про відсутність політичної домовленості, зумовили включення у 2001 році до Перехідних положень Земельного кодексу України пункту про запровадження мораторію на продаж земельних ділянок для ведення селянського (фермерського) господарства та іншого товарного сільськогосподарського виробництва. В процесі реформування в Україні відбулося розпаювання землі, і більшість людей, які отримали земельні ділянки (паї), є найменш економічно активною частиною населення (селяни), переважно люди похилого віку (пенсіонери), які не мають засобів, коштів і можливості обробляти землю, тобто вести товарне сільськогосподарське виробництво. Можна сказати, що мораторій є перепорою тому, щоб земля переходила від малоефективних до ефективних суб'єктів господарювання, що є головною метою ринку землі. Спадкоємці цих осіб найчастіше проживають на інших територіях, в містах, або також можуть бути іноземними громадянами, та в більшості випадків не мають бажання самостійно обробляти землю, це призводить до того, що вона простоює, не приносячи державі ніякого прибутку.

Право селян на землю, які не мають спадкоємців, після їх смерті переходить державі, тобто відбувається зворотна націоналізація, що також суперечить принципам земельної реформи. В умовах вступу України до СОТ такі негативні процеси, як мораторій на продаж земель сільськогосподарського призначення, націоналізація землі державою, знижують конкурентоспроможність нашого сільського господарства порівняно з економічно розвинутими країнами Заходу.

На даний час основною формою економічного обігу земель є оренда, заснована на договорі сторін, яка передбачає платність. У сфері орендних відносин виникає чимало проблем, таких як низька орендна плата, найчастіше в натуральній формі, нерідко зі значним простроченням, ошукування селян тощо. Але якщо селянам нічого не залишається, вони вдаються до крайніх заходів, здаючи землю в оренду, так само не мають можливості розвиватися й виробникам сільськогосподарської продукції, агропідприємствам тощо. Мораторій фактично не дозволяє концентрувати земельні активи, не дає вирішення проблем консервації, деградованих, еродованих земель, а невеликі сільськогосподарські підприємства не мають змоги використовувати високоефективну техніку та агротехнології, що заважає розвиватися цій галузі інтенсивним шляхом, впроваджувати нові технології тощо, що також знижує інвестиційну привабливість цієї галузі економіки. Але скасування мораторію може потягти за собою також і негативні наслідки, такі як відчуження селянами земельних ділянок за мізерно малими цінами, викуп значних площ земельних ділянок іноземними магнатами і підприємствами, що спричинить вивіз капіталу з країни, також неконтрольована зміна цільового призначення земель, що призведе до негативних змін у структурі земельного фонду, тощо.

Отже, можна сказати, що це питання є дуже складним і

неоднозначним, воно викликає багато дискусій і суперечок, але проаналізувавши всі за і проти, ми дійшли до висновку, що мораторій все-таки повинен бути скасований, але скасований не одразу, спочатку треба підготувати нормативно-правову базу для врегулювання цього питання, він повинен скасовуватися поступово під жорстким контролем держави. Це означає запровадження регульованого обігу земель сільськогосподарського призначення. Продаж земель сільськогосподарського призначення має здійснюватися власниками лише обмеженому колу осіб, тобто громадянам України, і ні в якому разі не іноземцям. Таким чином, введення землі в ринковий обіг сприятиме створенню функціональної системи господарювання на селі та формуванню в Україні прозорого земельного ринку.

Література

1. Мораторій на продаж земель сільськогосподарського призначення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kadastrua.ru/stati/895-moratorij-na-prodazh-zemel-silskogospodarskogo-priznachennya.html>.

УДК 347.82(043.2)

Волошенко А. В., Зінюк К. А., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Єряшов Є. К., старший викладач

АВІАЦІЙНА БЕЗПЕКА ЯК СКЛАДОВА БЕЗПЕКИ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ

Конституція України в ч. 1 ст. 3 проголошує людину, її життя і здоров'я, недоторканність і безпеку найвищою соціальною цінністю [1]. Відповідно до ч. 1 ст. 16 Закону України «Про транспорт», підприємства транспорту зобов'язані забезпечувати безпеку життя і здоров'я громадян, безпеку експлуатації транспортних засобів, охорону навколишнього природного середовища [2]. В Указі Президента України «Про невідкладні заходи щодо забезпечення безпеки авіації України» наголошується, що «забезпечення безпеки авіації є першочерговим завданням державного регулювання діяльності авіації України» [3].

Авіаційна безпека – комплекс заходів, а також людські та матеріальні ресурси, призначені для захисту цивільної авіації від актів незаконного втручання в її діяльність.

Дії щодо забезпечення авіаційної безпеки мають здійснюватися, ефективними способами наскільки це можливо. З точки зору витрат, щоб не обтяжувати цивільну авіацію, а також не повинні порушувати або ускладнювати потік пасажирів, вантажів, пошти і повітряних суден.